

<http://www.suttogo.hu/>

Nyomtatható változat

Simon Wiesenthal: A csaló 'náci vadász'

Simon Wiesenthal

Mark Weber

Több mint 40 évig követte Simon Wiesenthal 'naci bűnözők' százait bécsi 'dokumentációközpontjából'. Munkájáért, mint a világ legprominensebb 'náci vadásza' néhány kitüntetést és számos díjat kapott, többek között Németország legmagasabb kitüntetését. Egy Fehérházi ünnepségen 1980-ban a könnyesszemű Carter elnök az US kongresszus külön aranyérmével tüntette ki. Reagan elnök 1988 novemberében a század egyik 'igazi hőségnek' nevezte.

Ezt az élő legendát hízelgő módon ábrázolta Laurence Oliver az 1978-as fantáziafilmben 'A braziliai fiúk' és 1989-ben Ben Kingsley alakította őt a HBO televíziós filmjében: 'Gyilkosok közöttünk: A Simon Wiesenthal történet.' A világ legismertebb holokauszt szervezetét róla nevezték el: 'A Los Angelesi Simon Wiesenthal központ'.

Wiesenthal hírneve mint erkölcsi példakép indokolatlan. Az ember, akit a Washington Post a 'Holokauszt bosszúangyalának' nevezett, az igazságot sokak által nem ismert módon, dokumentált módon tiporta nem egyszer lábbal. Hazudott saját háborús tapasztalatait illetően, hamisan mutatta be háború utáni 'náci vadász' eredményeit és aljas hazugságokat terjesztett állítólagos német atrocitásokról.

Különböző történetek.

Szymon (Simon) Wiesenthal 1908-ban született Buczacz-ban, Galíciában (ma Buchach Ukrajnában), amely akkor az Osztrák-Magyar monarchia keleti széle volt. Apja gazdag cukornagykereskedő volt.

Azoknak az írásoknak ellenére, amelyek róla szólnak, nem világos, hogy mit csinált Wiesenthal a német megszállás idején. Egymásnak ellentmondó történeteket

mesélt három különböző embernek háború alatti tevékenységéről. Az első változatot eskü alatt adta 1948-ban 1948 májusában az US nürnbergi kihallgató hatósága bizottságának.(2) A második élete története amelyet 1949 januárjában írt, amikor a nemzetközi menekültbizottságtól kért segílyt. A harmadikat életrajzában, 'A gyilkosok köztünk vannak' írta, amely 1967-ben jelent meg először.(4)

Szovjet mérnök vagy gyári szerelő?

1948-as kikérdezése során Wiesenthal azt mondta, hogy 1939 és 1941 között szovjet főmérnök volt, Lvovban és Ogyesszában dolgozott. (5). Ezzel egybehangzóan 1949-i nyilatkozatában azt állította, hogy 1939 decemberétől 1940 áprilisáig építészként dolgozott Ogyessza fekete tengeri kikötőjében. De életrajza szerint 1939 szeptember közepétől 1941 júniusáig a szovjetek által megszállt Lvovban volt, és ott 'szerelőként dolgozott egy ágyrugókat előállító gyárban'. (6)

'Viszonylagos szabadság'

Miután a németek megszállták Galíciát 1941 júniusában, Wiesenthalt egy ideig a Lvov melletti Janowska koncentrációs táborban tartották fogva, ahonnan néhány hónap múlva egy másik táborba vitték (OAW), amely a németek által megszállt Keletlengyelországi vasútnak (Ostbahn) végzett javítómunkát Lvovban. Wiesenthal arról számol be önéletrajzában, hogy itt technikusként és rajzolóként dolgozott, hogy jól bántak vele, és hogy közvetlen főnöke, aki titokban náciellenes volt, megengedte neki, hogy két pisztolya legyen. Saját irodája volt egy kis fakunyhóban, és viszonylagos szabadságot élvezett és a környéken kijárási szabadsága volt. (7)

Partizán?

Wiesenthal életének következő része - 1943 októberétől 1944 júniusáig - a legfurcsább és az erről szóló beszámolóit ellentmondásosak. 1948-as kihallgatása során Wiesenthal azt mondta, hogy elmenekült a Lvov melletti Janowska táborból és egy partizáncsoportba állt be, amely a Tarnopol-Kamenopodolski területen harcolt. Azt mondta: 'partizán voltam 1943 október 6-ától 1944 február közepéig' és azt mondta, hogy csoportja az ukrán csapatok ellen harcolt, mind a 'Galícia' nevű SS hadosztály, mind a független UPA partizáncsapatok ellen. (9).

Wiesenthal azt mondta, hogy először hadnagy, aztán őrnagy volt, és bunkerek és erődítési vonalak építése volt a feladata. Noha kifejezetten nem állítja, de azt sugallja, hogy állítólagos partizáncsapat a Armia Ludowa (néphadsereg) része volt, ez a lengyel kommunista hadsereg, amelyet a szovjetek irányítottak. (10).

Azt mondta, hogy ő és más partizánok beszivárogtak Lvovba, ahol őket az A.L. (néphadsereg) szimpatizánsai rejtették el. 1944 június 13-án a német titkosrendőrség csapatai elfogták csoportját. (Noha elfogott zsidó partizánokat

gyakran lelőttek, Wiesenthal azt mondja, hogy őt valahogy megkímélték). Ugyanezt a történetet mondta el Wiesenthal 1949-i nyilatkozatában. Itt azt mondta, hogy 1943 október elején megszökött az internálótáborból és utána erdei partizánként harcolt a németek ellen nyolc hónapig - 1943 október 2-től 1944 márciusáig. Utána Lvovban 'rejtőzködött' 1944 márciusától júniusáig.

1967-es életrajzában Wiesenthal egy teljesen más történetet ad elő. Itt arról számol be, hogy miután az Ostbahn javítócsoporthoz elmenekült 1943 október 2-án, különböző barátainál rejtőzködött 1944 június 13-ig, amikor a lengyel és a német rendőrség megtalálta és visszavitte a koncentrációs táborba. Itt semmiféle partizán-tevékenységről sincs szó. (11).

Mind 1948-as kihallgatása, mind 1967-es életrajza szerint 1944 június 15-én megpróbált öngyilkos lenni, ereit föl vágva. Érdekes módon német orvosok meggyógyították és az SS kórházában lábadozott (12) A Lvovo koncentrációs táborban maradt 'dupla adagon' egy ideig, aztán, ahogy életrajzában írja, különféle munkatáborokba szállították. A következő zavaros hónapokban a háború végéig különböző táborokban volt, amíg 1945 május 5-én amerikai csapatok szabadították ki Mauthausenből (Ausztria). (13).

Wiesenthal kitalálta a hősi partizán időköt? Vagy később megpróbálta elrejtetni, hogy kommunista harcosként volt tevékeny? Vagy az igazság teljesen más -és túl szegényteljes ahhoz, hogy nyilvánosságra hozza?

'Náci kém?'

Önkéntesen dolgozott Wiesenthal háborús elnyomóinak? Brúnó Kreisky, maga is zsidó és sok évig az ország szocialista pártjának a vezetője ezzel vádolta. Egy 1975-ben külföldi újságíróknak adott interjújában Kreisky azzal vádolta Wiesenthalt, hogy 'maffiamódszereket' használ, nincs jogcíme arra, hogy 'erkölcsi példaként' lépjen föl, és annak a véleményének adott hangot, hogy Wiesenthal a német megszállók ágense volt. Néhány a tárgyra vonatkozó megjegyzése, Ausztria vezető újságjából, a Profilból: (14)

Wiesenthal urat igazából csak titkosjelentésekből ismerem, és ezek nagyon negatívak rá nézve. Ezt mint szövetségi kancellár mondom. Azt is állítom, hogy Wiesenthal úrnak más volt a viszonya a Gestapóhoz, mint nekem. Igen, ez bizonyítható. Most nem tudok többet mondani. A többit a törvényszék előtt fogom elmondani.

Az én viszonyom a Gestapóhoz egyértelmű. Foglyok voltam, internáltjuk és vallattak. Az ő viszonya más volt, mondhatom, és ez ki fog derülni. Az már elég szomorú, amit eddig elmondtam. Nem tudja magát tisztára mosni azzal, hogy nyilvánosan megvádol a sajtóban, hogy a becsületét megsértettem, ahogyan szeretné. Ez nem olyan egyszerű, mivel ebből nagy per lenne... Egy ilyen embernek

nincs joga magát erkölcsi példaként beállítani. Ez az, amit mondani akarok. Nincs joga hozzá...

Mi legyen egy olyan emberrel, aki szememben ágens és aki maffiamódszereket alkalmaz? .. egy ilyen embernek el kell tűnnie...

Nem úriember, hogy tisztázzuk a dolgokat, és nem lehet erkölcsi példa, mert nem az... Nem kellene beképzelnie magának, hogy ő erkölcsi példa.

Azt állítom, hogy Wiesenthal úr a náci befolyási övezetben élt anélkül, hogy bántódása esett volna. Igaz? És nyilvánosan élt ott, anélkül, hogy baja lett volna, igaz? Világos? És önök valószínűleg tisztában vannak azzal, ha tudják, hogy akkor mi folyt, hogy ezt senki sem tudta kockáztatni.

Nem volt 'tengeralattjáró'.. azaz nem rejtőzködött, hanem teljesen nyíltan élt anélkül, hogy a legcsekélyebb módon is üldözték volna, vagy akár üldözést kockáztatott volna. Azt hiszem, ez elég. Annyi lehetőség van arra, hogy valaki ágens legyen. Neki nem kellett a Gestapó ágensének lenni. Annyi más szervezet létezett.

Ezekre az elítélő szavakra adott válaszként Wiesenthal pert kezdeményezett a kancellár ellen. Végül is kiegyeztek anélkül, hogy egy nagy per folyt volna le köztük.

Mauthauseni mítoszok.

Mielőtt 'náci vadászként' híres lett volna, propagandistaként csinált magának nevet. 1946-ban Wiesenthal kiadta a KZ Mauthausen c. művet, egy 85 oldalas beszámolót amely az ő amatőr rajzait tartalmazza azzal a céllal, hogy a mauthauseni koncentrációs tábor rémségeit bemutassák. Egy rajz három rabot ábrázol, akiket oszlopokhoz kötöttek és a németek azokat brutálisan kivégzik.(15)

Ez a rajz teljesen hamis. Ezt - néhány kis változtatással - A Life Magazineben 1945-ben megjelent fényképek másolata, amelyek grafikailag örökítik meg három német katona kivégzését, akiket kémeként kaptak el a vonalak mögött az ardenneki csata idején. Wiesenthal rajzának forrása tökéletesen világos annak, aki összehasonlítja azt a Life fényképekkel. (17).

Ennek a könyvnek a felelőtlen jellegét mutatja, hogy Wiesenthal részletesen idézi a Mauthauseni táborparancsnok, Franz Ziereis vallomását, amely szerint négy milliót gázosítottak el szénmonoxiddal a közeli Hartheimi táborban.(18). Ez az állítás teljesen abszurd és egy komoly holokauszt történész sem ad neki hitelt.(19). A Wiesenthal által idézett Ziereis vallomás szerint a németek további tíz millió embert öltek meg Lengyelországban, Litvániában és Lettországban. Valójában ez a hazug vallomás kegyetlen kínzások eredménye volt. (21).

Wiesenthal még évekkel később is hazudott Mauthausenről. Egy 1983-ban adott interjújában az USA Today-nek azt mondta mauthauseni tapasztalatairól: 'Én voltam azon 34 túlélő egyike, akik 150 ezerből életben maradtak'. (22) Ez egy otromba hazugság. Az évek nyilvánvalóan megviselték Wiesenthal emlékezőképességét, mert saját életrajzában írta: 'majdnem 3000 rab halt meg Mauthausenben, miután az amerikaiak 1945 május 5-én fölszabadítottak bennünket. (24). Az Encyclopaedia Judaica szerint legalább 212 000 internált túlélte a Mauthauseni táborokba való internálást.(25).

A háború után Wiesenthal az US Office of Strategic Servicesnél dolgozott (a CIA elődje) és az US hadseregének Counter-Intelligence Corps (CIC) -nál. A zsidó központi bizottság alelnöke is volt Ausztria US által elfoglalt részén. (26).

'Emberi szappan'.

Wiesenthal hitelt adott és terjesztette az egyik legocsmányabb holokauszt történetet, a vádat, hogy a németek szappant főztek a meggyilkolt zsidók testéből. Meséje szerint a 'RIF' betűk a német gyártású szappanon állítólag 'tisza zsidózsír'-t ("Rein jüdisches Fett") jelentenek. Valójában ezek a betűk a birodalmi ipari zsírellátás szavakból származnak ("Reichsstelle für industrielle Fettversorgung").(27)

Wiesenthal elősegítette az 'emberi szappan' legenda terjedését cikkeivel, melyeket 1946-ban az osztrák zsidó közösség újságjában, az új út ('Der Neue Weg') publikált. Egy 'RIF' című cikkében ezt írta: 'A rettenetes szavak: Szappanért szállítás, először 1942 végén voltak hallhatók. Ez a lengyelországi generalgouvernementben volt, és a gyár Galíciában, Belzecben volt. 1942 áprilisától 1943 májusáig 900 000 zsidót használtak ebben a gyárban alapanyagként. Wiesenthal szerint, miután a holttesteket különféle célokra fölhasználták, a maradékot szappangyártásra használták.

Így folytatja: '1942-ben a generalgouvernementben az emberek tudták, hogy mit jelent a RIF szappan. A civilizált világ talán el sem hiszi, milyen örömmel gondoltak a náci és feleségeik a generalgouvernementben erre a szappanra. Minden darabban egy zsidót láttak, aki valami csoda folytán odakerült és így nem lett belőle egy második Freud, Ehrlich vagy Einstein (28).

Egy másik 1946-ban publikált fantáziadús cikkben, melynek címe: 'A belzeci szappangyár', Wiesenthal azt állítja, hogy zsidók tömegeit végezték ki elektromos áramot vezető zuhanyozókban: (29)

Az összezsúfolt embereket az SS hajtotta, litvánok és ukránok, hogy bemenjenek a nyitott ajtón át a 'fürdőbe'. Egyszerre ötszáz ember fért be. A 'fürdőszoba' ajtaja fémből volt és a plafonon zuhanyrózsák függtek. Amikor a terem megtelt, az SS 5000 voltos feszültséget vezetett a fémlapba. Ugyanakkor víz folyt a zuhanyokból. Egy rövid sikoly, és a megsemmisítésnek vége volt. Egy Schmidt

nevű SS főorvos állapította meg egy kémlelőnyílán keresztül, hogy az áldozatok meghaltak-e. Egy másik ajtó nyílt ki és a hullaszállító csoport bejött és gyorsan kivitte a hullákat. Utána a terem kész volt a következő 500-nak.

Ma egy komoly történész sem fogad el olyan történeteket, hogy emberi testekből szappant főztek vagy hogy zsidókat elektromos árammal végeztek volna ki Belzecben (vagy bárhol másutt).

Wiesenthal történelmi képzelőereje nem korlátozódik a huszadik századra. 1973-ban kiadott 'A remény hajósai' c. könyvében azzal érvelt, hogy Kolombusz Kristóf titokban zsidó volt és hogy híres útja 1492-ben nyugat felé valójában új otthont keresett Európa zsidóinak. (30)

Természetesen Wiesenthal nem téved mindig. 1975-ben és 1993-ban nyilvánosan elismerte, hogy 'nem voltak megsemmisítő táborok német földön'. (31). Ezzel hallgatólagosan beleegyezett abba, hogy a háború utáni Nürnbergi perekben történt állítások, hogy Buchenwald, Dachau és másutt Németországban megsemmisítő táborok lettek volna, nem igazak.

'Kitalálások' Eichmannról.

Több mint 40 év 'náci vadász' után Wiesenthal legnagyobb eredményének gyakran Adolf Eichmann megtalálását és elfogását tartják. (Adolf Eichmann volt a háború idején az SS zsidó ügyeinek vezetője. 1960 májusában Izraeli ágensek rabolták el Argentínában és egy világszerte figyelemmel kísért per után fölakasztották.)

De Isser Harel, az izraeli hivatalnok, aki az Eichmann-t elfogó csapatot vezette, egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy Wiesenthalnak az égvilágon semmi köze nincs az elfogáshoz. (Harel a Mossad és a Shin Bet, Izrael külföldi és belföldi biztonsági szervezetének korábbi elnöke). (33)

Wiesenthalnak nemcsak hogy semmiféle szerepe nem volt a letartóztatásban, mondta Harel, de valójában veszélyeztette az egész Eichmann hadműveletet. Egy 278 oldalas kéziratban Harel gondosan megcáfolta Wiesenthal minden állítását annak állítólagos szerepéről Eichmann azonosításában és elfogásában. Wiesenthal és barátai állításai annak szerepéről a volt SS tiszt elfogásában, mondta Harel, teljesen alaptalanok. Sok, a Wiesenthal könyvében leírt állítás és esemény, mondta az izraeli tisztviselő, teljes mértékben hamis. (34).

'Wiesenthal jelentései és állításai abból az időből kétséget kizárva bebizonyítják, hogy fogalma sem volt Eichmann tartózkodási helyéről, mondta Harel. (35). (Például, Eichmann argentínai elfogása előtt Wiesenthal őt Japánba és Szaudi Arábiába tette). (36).

Harel Wiesenthalt mint undorító megalkuvót jellemzi, és így foglalja össze: 'Minden információ, amelyet Wiesenthal az Eichmann operáció előtt és arra várva adott, rendkívül értéktelen volt, sőt néha félrevezető és így értéke negatívnak mondható.(37)

Fölösleges kiadások a Walus ügyben.

Wiesenthal egyik leglátványosabb esete a Lengyelországban született Csikágói Frank Walus esete. Egy 1974 december 10-én írt levélben azzal vádolta Walust, hogy az 'zsidókat adott ki a Gestapónak' Czesztochowánban és Kielcében a háború alatt. Ez a levél azt váltotta ki, hogy az US kormány kivizsgálást és jogi ténykedést kezdett. (38). A Washington Post egy 1981-es cikkében így emlékezett meg az ügyről: 'A náci, aki sohasem volt az: Hogyan bélyegzett meg az igazságszolgáltatás, a sajtó és a nyomozók egy ártatlan embert háborús bűnössé.' Az American Bar Association által védett írás a következőről számol be: (39)

"1977 januárjában az Egyesült Államok kormánya megvádolt egy Csikágói lakost, Frank Walust, hogy az atrocitásokat követett el a II. vh. alatt Lengyelországban.

Az azt követő években ez a nyugdíjas gyári munkás több mint 60 000 dollár adósságot kellett hogy fölvegyen azért, hogy védelmét kifizesse. A tárgyalóteremben ült, mialatt a náci megszállás tizenegy zsidó túlélője Lengyelországban azt vallotta, hogy látták őt, ahogy gyerekeket, egy öregasszonyt, egy fiatalasszonyt, egy púpost és másokat meggyilkolt...

Elsőprő tények mutatják, hogy Walus nem volt náci háborús bűnös, sőt, nem is volt Lengyelországban a II. vh. alatt.

Gyűlöletes és undorító, a hisztériával határos légkörben a kormány egy ártatlan embert vádolt. 1974-ben Simon Wiesenthal, a híres 'náci vadász' Bécsből megrágalmazta Walust, mint 'a lengyelt Csikágóból, aki a Gestapónál szolgált a Czesztochowai és Kielcei gettóban és zsidókat szolgáltatott ki a Gestapónak."

A Csikágói hetilap Reader szintén beszámolt az esetről egy részletes cikkben 1981-ben. Címe: Frank Walus üldözése: Egy náci elcsúszása: Az US kormány egy háborús bűnöst akart elfogni. Így Simon Wiesenthal, az izraeli rendőrség, a helyi sajtó és Julius Hoffman bíró segítségével föltaláltak egyet. (40). A cikk ezt írja:

... Logikus azt föltételezni, hogy a 'jelentések, amelyeket Wiesenthal kapott [Walus ellen], valójában csak szóbeszéd voltak... másszóval, Simon Wiesenthalnak nem voltak bizonyítékai Walus ellen. Mégis megrágalmazta.

Míg Hoffman bíró keze alatt volt az ügy, a TV holokausztról adott. Ugyanebben az időszakban, 1978 áprilisában Simon Wiesenthal Csikágóba jött, ahol interjúkat adott a Walus ügyben. 'Hogyan segített a náci vadász Walust

megtalálni'- volt a Sun-Times címe Bob Olmstead történetének. Wiesenthal azt mondta a Sun-Times dolgozójának, Abe Pecknek, hogy ő 'sohasem azonosított valakit hibásan'. 'Tudom, emberek ezrei várnak arra, hogy hibát kövessenek el.' - mondta.

Egy kimerítő jogi csata után az az ember, akit rágalmaztak és testileg bántalmaztak, mint a 'Kielcei mészáros', be tudta bizonyítani, hogy a háború alatt békés mezőgazdasági munkásként dolgozott Németországban. Frank Walus 1994 augusztusában halt meg mint megtört és keserűen csalódott ember.

Wiesenthal figyelmetlenségének a Walus esetben elegendőnek kellene lenni ahhoz, hogy örökre hitelét veszítse mint megbízható nyomozó. De acél hírneve még ezt is túlélte.

Téved Mengelét illetően.

Wiesenthal mítosza nagyban alapul Josef Mengele vadászatán, aki a háború alatt Auschwitzban orvos volt, és a 'halál angyalaként' is emlegették. Időről időre Wiesenthal azt állította, hogy Mengele sarkában van. Wiesenthal azt jelentette, hogy a nehezen megfogható orvost informánsai 'látták' vagy 'épp kicsúszott a kezükből' Peruban, Chilében, Braziliában, Spanyolországban, Görögországban és féltucat helyen Paraguayban. (41).

Legközelebbi kapcsolata 1960 nyarán volt vele. Wiesenthal azt jelentette, hogy Mengele egy kis görög szigeten rejtőzködik, ahonnan csak egy pár órája menekült el. Wiesenthal tovább kerekítette történetét, pontos részletekkel egészítve ki, még azután is, hogy egy általa az ügy vizsgálatára szerződött riporter arról informálta, hogy a mese elejétől végéig hazugság. (42).

Egy másik Wiesenthal jelentés szerint Mengele 1960-ban egy gyilkost szerződött, hogy egy korábbi áldozatát, egy asszonyt, akit állítólag Auschwitzban sterilizált, megöljön. Miután megtalálta és tábori tetoválását azonosította egy argentinai szállodában, Mengele állítólag megbízta emberét azzal, hogy gyilkolja meg, mert félt attól, hogy a nő följelenti. Kiderült, hogy a nő sohasem volt koncentrációs táborban, nem volt tetoválva, sohasem látta Mengelét, és halála egyszerű hegymászóbaleset volt. (43)

Mengele rendszeresen Asuncion, Paraguay fővárosának legelőkelőbb éttermeiben étkezett, mondta Wiesenthal 1977-ben, és állítólag a városban autózott egy sereg fölfegyverzett kísérettel fekete Mercedes Benzében (44).

1985-ben Wiesenthal közhírré tette, hogy '100 százalékgig biztos abban', hogy Mengele legalábbis 1984 júniusáig Paraguayban rejtőzködött, és állítása szerint a Németországban élő Mengele család pontosan tudta, hogy hol. Amint kiderült, Wiesenthal tévedett. Később kiderült, hogy Mengele 1979-ben Braziliában halt

meg, ahol évekig élt névtelen szegénységben. (45).

Izrael 1968-1972-ig szolgáló Paraguayi követe, Benjamin (Benno) Varon, 1983-ban megjegyezte a Mengele kampány kapcsán: 'Wiesenthal rendszeresen kinyilatkozza, hogy éppen a sarkában van, talán, mert Wiesenthal pénzt keres tevékenysége finanszírozására, és a Mengele név mindig jó egy adagra. Wiesenthal nyomorúságosan megbukott a Mengele ügyben, mondta a diplomata máskor. (46). A Mengele ügyben a korábbi Moszad főnök, Harel megjegyezte, hogy Wiesenthal a bűnözés határán van. (47).

Valójában a felfújtt Mengele dosszié Wiesenthal bécsi 'dokumentációs központjában' haszontalan információknak olyan halmaza volt, hogy a London Times szavai szerint 'Csak az önigazolító mítoszait tartotta fent és azoknak adott gyatra kielégülést, akik Mengele sorsára kerestek választ.' (48)

Gerald Posner és John Ware szemében, akik a 'Mengele, a teljes történet' író társai, Wiesenthal éveket töltött azzal, hogy kitartóan építette egy 'fáradhatatlan, kitartó nyomozó, aki egy mindenható és sötét náci hálózat és Mengele' ellen harcol. Mert mindenáron a nyilvánosság előtt akart maradni, Posner és Ware összefoglalója szerint Wiesenthal végképp elvesztette hitelét. (49).

'Tudatlanság és arrogancia'

Eli Rosenbaum, az US kormány 'náci vadász' osztályának hivatalnokja és a Zsidó Világkongresszus vizsgálóbiztosja, 1993-ban részletesen foglalkozott Wiesenthal gondosan ápoltt 'náci vadász' elismerésével egy könyvben, melynek címe 'Árulás'. (50). Rosenbaum például megemlíttette, hogy Wiesenthal jelentéseiben Mengelét minden latinamerikai országba tette, kivéve abba az egybe, ahol volt - Brazíliába. (51)

Wiesenthal, írta Rosenbaum, betegesen hatástalan nyomozó volt, aki messze a túllépte a bohóckodás határát az utóbbi években. Kiváló karrierjének nagy részét a tudatlanság és arrogancia fémjelezte. (52)

Bruno Kreisky egyszer így foglalta véleményét össze a 'náci vadászról': (53)

Wiesenthal mérnök, vagy bármi is a címe, gyűlöl engem mert tudja, hogy megvetem tevékenységét. A Wiesenthal csoport egy kvázi-politikai maffia, amely Ausztria ellen harcol sötét módszerekkel. Wiesenthal olyan valakiként ismeretes, akinek az igazság nem erőssége és aki nem válogatós módszerei kiválasztásában és aki trükköket használ. Magát 'Eichmann vadásznak' mondja, pedig mindenki tudja, hogy ez a biztonsági szervezet munkája volt és Wiesenthal csak a babérokra vadászik.

A holokausztt kommercializálása.

A Los Angelesi Wiesenthal Központ a bécsi 'náci vadásznak' évi 75 000 dollárt fizet nevének használati díjaként, mondta az Israeli Yad Vashem holokauszt központ igazgatója 1988-ban.

Mind a központ, mind Wiesenthal 'kommercializálja' és 'trivializálja' a holokausztot, tette hozzá az igazgató.

Wiesenthal 'kilökött' egy formulát, amely szerint '11 millió ember halt meg a holokausztban, hat millió zsidó és öt millió nemzsidó', mondta a Yad Vashemi tisztviselő. Mikor megkérdezték, hogy jutott ezekhez a számokhoz, Wiesenthal ezt mondta: 'A gójok nem figyelnek föl, ha az ő áldozataikat nem említjük meg. Wiesenthal az öt millió gój áldozatot 'diplomatikus' úton választotta ki, úgy hogy legyen elég nagy, de semmi esetre sem nagyobb, mint a zsidó áldozatok száma...' (54).

'Wiesenthal és a nevét viselő Los Angelesi központ trivializálja a holokausztot' - kommentálta a The Jewish Press, egy hetilap, amely saját adatai szerint a legnagyobb példányszámú angol nyelvű zsidó újság Amerikában.

Az utóbbi években Wiesenthalt aggasztotta a holokauszt revizionizmus terjedése. A nevét viselő központ egy 'Simon Wiesenthal üzenete' című cikkben azt írta, hogy: 'Ma, amikor itt Európában a növekvő antiszemitizmust figyeljük, Le Pen, David Duke, és a holokauszt revizionisták népszerűségét, akkor jobban meg vagyok győződve mint valaha, hogy szükségünk van az új Wiesenthal központra, a Beit Hashoah Toleranciamúzeumra Los Angelesben. (55)

Wiesenthalt gyakran megkérdezték, hogy miért nem bocsát meg azoknak, akik fél évszázaddal ezelőtt zsidókat üldöztek. Standard válasza erre az, hogy neki ugyan joga van a maga nevében megbocsátani, de nincs joga mások nevében tenni ezt. (56). Ennek a hamis logikának az értelmében azonban neki sincs joga másokat vádolni és üldözni mások nevében. Wiesenthal sohasem korlátozta 'vadászátát' azokra, akik őt üldözték.

'Gyűlölet hajtja'

Nehéz megmondani, hogy mi hajtja ezt a furcsa embert. Híres akar lenni és díjakat akar? Vagy múltjának egy szégyenteljes korszakáért vezekel?

Wiesenthal nyilvánvalóan élvezi a kapott dicséreteket. 'Figyelemreméltó egyéniséggel bíró személy, büszke a bizonyítványokra és a tiszteletbeli fokozatokra' - írta a Los Angeles Times. (57). Bruno Kreisky magyarázata egyszerűbb. Azt mondta, hogy Wiesenthalt a 'gyűlölet hajtja'. (58).

Jól dokumentált csalásai, hazugságai és tudatlansága, az erre a hitvány emberre vetítődő dicsfény visszaadja korunk haszonleső korruptségét és elvtelen

önccsalását.

Jegyzetek.

1. Idézet: M. Weber, "Náci vadászt hazugságon kaptak" The Spotlight (Washington, DC), október 26, 1981, p. 9.
2. S. Wiesenthal kikérdezése május 27 és 28-án, 1948, vezeti Curt Ponger, aki az (U.S.) iroda tényosztálya kikérdezési ágától a háborús bűnök tanácsának vezetője. Kikérdezés No. 2820. A nemzeti archívum adataiban, (Washington, DC), "Az U.S. Nürnbergi háborús bűnök pereinek kikérdezései, 1946-49," Record Group 238, mikrofilm M-1019, roll 79, frames 460-469 és 470-476. Szintén idézve az: "Új iratok, új kétségek Simon Wiesenthal's háború alatti éveiről," The Journal of Historical Review, Tél 1988-89 (Vol. 8, No. 4), pp. 489-503.
3. PCIRO (Ausztria menekültszervezete) "Segítségért folyamodás" Wiesenthal töltötte ki és írta alá. dátum: január 16, 1949. (Ezt a Walus ügyben mutatták be a per során. Másolata az író tulajdonában van)
4. Simon Wiesenthal, A gyilkosok köztünk vannak.: A Simon Wiesenthal visszaemlékezések. Szerkesztette Joseph Wechsberg. (New York: McGraw Hill, 1967)
5. S. Wiesenthal kikérdezése, május 27, 1948, pp. 1-2.
6. A gyilkosok köztünk vannak., p. 27.
7. A gyilkosok köztünk vannak., pp. 29-35. Ez nem mond ellent az 1948 és 1949-i állításoknak; lásd még: Simon Wiesenthal, Igazságszolgáltatás, nem bosszú (New York: Grove Weidenfeld: 1989), pp. 7-9.
8. Kikérdezés május 27-én, 1948, p. 2. egy aláírt szakaszban Wiesenthal ezt írta: "1943 október 18-án elmenekültem a Lembergi (Lvov) táborból, ahol fogolyként tartottak két évig útjavítási munkán.. és egy illegalitásban lévő zsidó partizáncsoportba álltam be 1943 november 21-én, amely itt volt tevékeny. A partizáncsapatokban való nácik elleni harc során sikerült jelentős mennyiségű tényanyagot összegyűjtenünk és elrejttenünk. Amikor a németek szétszórták a partizánokat, akkor Lembergbe menekültem 1944 február 10-én, és újra elrejtöztem. 1944 június 13-án házkutatás során megtaláltak és rögtön a híres Lacki táborba küldtek, amely a város mellett volt.". Forrás: Ing. Wiesenthal, Szymon életrajza, SHAEF, téma: háborús bűnök, 1945, július 6-án. USAEUR iratok, háborús bűnök csoport, Nemzeti irattár (Suitland, Maryland), 338-as szám, 534-es doboz, 000-50-59 dosszié. Wiesenthal állítólagos partizán tevékenységéről Alan Levy, a Wiesenthal adatok (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1994), 50-53.o) c. műben is olvashatunk.
9. Kikérdezés május 28, 1948, pp. 1-2.
10. Kikérdezés május 28, 1948, p. 5.
11. A gyilkosok köztünk vannak., pp. 35-37.
12. A gyilkosok köztünk vannak., pp. 37-38; Kikérdezés, május 27, 1948, p. 2, és május 28, 1948, p. 5; A. Levy, A Wiesenthal dosszié (1994), p. 54.
13. A gyilkosok köztünk vannak., pp. 39-44; Kikérdezés, május 27, 1948, pp. 2-3.
14. Interjú külföldi újságírókkal, Bécs, november 10, 1975. A szöveget

kinyomtatták: "War Wiesenthal ein Gestapo-Kollaborateur?," Profil (Bécs), No. 47, november 18, 1975, pp. 16, 22-23; Újranyomva: Robert H. Drechsler, Simon Wiesenthal: Dokumentation (Bécs: 1982), pp. 215-218, 222-223; Idézve részben in A. Levy, The Wiesenthal File (1994), p. 349, és in, S. Wiesenthal, Igazságszolgáltatás, nem bosszú (New York: 1989), pp. 7, 299. Kreisky nem egyedül vádolta Wiesenthalt a német Gestapóval való együttműködéssel. Wim Van Leer, az angol nyelvű napilap, a Jerusalem Post újságírója azt mondta 1986 májusában, hogy egy magas rangú bécsi rendőrtiszt azt mondta neki az 1960-as évek elején, hogy Wiesenthal ellen ezek a vádak és mások is igazak. Forrás: J. Bushinsky, 'Náciavadász valószínű kapcsolatai a Gestapóhoz', Chicago Sun-Times, január 31, 1987.

15. Simon Wiesenthal, KZ Mauthausen (Linz és Bécs: Ibis-Verlag, 1946). Utánnnyomás: Robert H. Drechsler, Simon Wiesenthal: Dokumentation (Bécs: 1982), p. 64.

16. "Tüzelőbrigád," Life magazine, US kiadás, június 11, 1945, p. 50.

17. M. Weber és K. Stimely, "The Sleight-of-Hand of Simon Wiesenthal," The Journal of Historical Review, Tavasz 1984 (Vol. 5, No. 1), pp. 120-122; D. National-Zeitung (München), május 21, 1993, p. 3.

18. S. Wiesenthal, KZ Mauthausen (1946). Lásd szintén az újranyomást: Robert H. Drechsler, Simon Wiesenthal: Dokumentáció, (Bécs, 1982), 42, 46. oldal. Ez a 'vallomás' a Nürnbergi irat NO-1973 kissé változtatott változata. Wiesenthal 1946-os könyvét újra kiadták: Mert ők tudták hogy mit tesznek, rajzok és jegyzetek a mauthauseni koncentrációs táborból (Bécs, F. Deuticke, 1995). Hálás vagyok Robert Faurissonnak, aki erre fölhívta a figyelmemet. 1995 júliusában kimutatta, hogy Wiesenthal ebből a kiadásból kitörölte Zierys halálos ágyon tett vallomását és a három Mauthauseni internált rajzát.

19. Az Encyclopaedia Judaica szerint ("Mauthausen," Vol. 11, p. 1138) összesen 296 999 személy volt Mauthausenben és szomszédos táborokban (Hartheimmel együtt) internálva.

20. S. Wiesenthal, KZ Mauthausen (1946). Utánnnyomás: : R. Drechsler, Simon Wiesenthal: Dokumentation, p. 47.

21. R. Faurisson, "Gázkamrák: Igazság vagy hazugság? " The Journal of Historical Review, Tél 1981, pp. 330, 361. lásd még: Hans Fritzsche, A kard mérleg alatt (London: 1953), p. 185; Gerald Reitlinger, A végmegoldás (London: Sphere, pb., 1971), p. 515; M. Weber, "A nürnbergi perek és a holokauszt," The Journal of Historical Review, Nyár 1992 (Vol. 12, No. 2), p. 182.

22. USA Today, április 21, 1983, p. 9A.

23. A gyilkosok köztünk vannak., p. 44.

24. Evelyn Le Chene, Mauthausen:A haláltábor története (London: 1971), pp. 166-168 és 190-191.

25. "Mauthausen", Encyclopaedia Judaica (New York és Jerusalem: 1971), vol. 11, p. 1138.

26. C. Moritz, ed., Jelenlegi életrajz 1975 (New York: H.W. Wilson, 1975), p. 442;

Wiesenthal kikérdezése május 27, 1948, p. 3.

27. Mark Weber, "Zsidó szappan," *The Journal of Historical Review*, Nyár 1991 (Vol. 11, No. 2), pp. 217-227; lásd még: Robert Faurisson, "La savon juif," *Annales d'Histoire Revisionniste* (Párizs), No. 1, Printemps 1987, pp. 153-159.

28. *Der Neue Weg* (Bécs), No. 17/18, 1946, pp. 4-5. A cikk címe: "RIF" by "Ing. Wiesenth." (Simon Wiesenthal).

29. *Der Neue Weg* (Bécs), Nr. 19/20, 1946, pp. 14-15. A cikk címe: "Seifenfabrik Belsetz" ("Belzeci szappangyár"), író: "Ing. S.Wiesenth."

30. S. Wiesenthal, *A remény vitorlája* (Macmillan, 1973).

31. Wiesenthal levelezése, *Books és Bookmen* (London), április 1975, p. 5, és a *Stars és Stripes* (Európai kiadás), január 24, 1993, p. 14. a *Stars és Stripes* utánnyomása, levél a *The Journal of Historical Review*, május-június 1993, p. 10; 1986-ban Wiesenthal hazudott erről az 1975-ös állításról. Egy 1986 május 12-i Prof. John George-hoz, aki a Central State egyetemen, Edmond, Oklahoma-ban tanít, írt levélben (a cikkírónak erről másolata van), Wiesenthal ezt írta: 'Sohasem állítottam, hogy német területen nem voltak megsemmisítő táborok. Ez az idézet hibás, én sohasem mondtam ilyesmit.'

32. Például egy 1993 szeptember 13-án írt levélben, amelyet a *The New York Times*, szeptember 29, 1993-ban nyilvánosságra hozott, Wiesenthal így henceg: "Sikerült jó pár náci perbe fogatnom, akik szörnyű bűnöket követtek el a náci időkben, köztük Adolf Eichmann, Franz Stangl, Gustav Wagnert,..."

33. S. Birnbaum, "Wiesenthal állítását Eichmannról a korábbi Mossad vezető cáfolja," *Jewish Telegraphic Agency Daily News Bulletin* (New York), április 4, 1989. (A sürgöny dátuma április 3).

34. J. Schachter, "Wiesenthalnak nem volt szerepe Eichmann elfogásában" *The Jerusalem Post*, május 18, 1991. Utánnyomás a *Christian News*, május 27, 1991, p. 19. lásd még: Ruth Sinai, "Wiesenthal szerepe Eichmann elfogásában vitatott" *Associated Press*, *The Orange County Register*, Feb. 25, 1990, p. A 26; L. Lagnado, "Hogy segített Simon Wiesenthal egy rejtőzködő náci," *Forward* (New York), szeptember 24, 1993, pp. 1, 3.

35. J. Schachter, *The Jerusalem Post*, május 18, 1991 (följebb idézve). Utánnyomás *Christian News*, május 27, 1991, p. 19.

36. Arnold Forster, *Square One* (New York: 1988), pp. 187-189. (Forster Tanácsadója volt az Anti-Defamation League-nak, egy vezető Cionista szervezetnek)

37. J. Goldberg, "A kémfőnök azt mondja, hogy Wiesenthal hazudott hőstetteiről " *Forward* (New York), november 12, 1993, pp. 1, 4; R. Sinai, "Wiesenthal szerepe ..," *The Orange County Register*, Feb. 25, 1990 (följebb idézve).

38. Michael Arndt, "A násik ember" *The Chicago Tribune Magazine*, december 2, 1984, pp. 15-35, esp. p. 23; Charles Ashman és Robert J. Wagman, *A náci vadászok* (New York: Pharos Books, 1988), pp. 193-195.

39. "A náci, aki sohasem volt az" *The Washington Post*, május 10, 1981, pp. B5, B8.

40. "Frank Walus üldözése," Reader (Chicago), január 23, 1981, pp. 19, 30. Miután Wiesenthal egy hasonló esetben Kanadában bizonyíthatóan tévedett, a Toronto Sun újság így kommentálta a szerkesztői rovatban: 'Úgy tűnik, hogy a foglalkozásszerűen náciakat vadászó Simon Wiesenthal téved. A média mégis ismétli.' (Idézet M. Webertől a The Journal of Historical Review, Tavasz 1984, pp. 120-122.)
41. Gerald L. Posner és John Ware, Mengele: A teljes történet (New York: Dell, 1987), pp. 220-221; Gerald Astor, Az utolsó náci: Dr. Josef Mengele élete (Toronto: Paperjacks, 1986), p. 202.
42. G. Posner és J. Ware, Mengele: A teljes történet (följebb idézve), p. 220.
43. G. Posner és J. Ware, Mengele (följebb idézve), pp. 179-180; G. Astor, Az utolsó náci (följebb idézve), pp. 178-180.
44. Time magazine, szeptember 26, 1977, pp. 36-38. Cited in: G. Posner és J. Ware, Az utolsó náci (följebb idézve), p. 219.
45. "A 'halál angyalának' vadászata," Newsweek, május 20, 1985, pp. 36-38. Lásd még: M. Weber, "A Mengele tanulsága," Journal of Historical Review, Fall 1985 (Vol. 6, No. 3), p. 382. Wiesenthal igazsághamisítása a Mermelstein-IHR ügyben, lásd: M. Weber, "Declaration," Journal of Historical Review, Tavasz 1982 (Vol. 3, No. 1), pp. 42-43; M. Weber, "Albert Speer és a 'Holocaust'," Journal of Historical Review, Tél 1984 (Vol. 5, Nos. 2-4), p. 439.
46. Midstream, december 1983, p. 24. Idézte: G. Posner és J. Ware, Mengele (följebb idézve), p. 219; Los Angeles Times, november 15, 1985, p. 2.
47. J. Schachter, "Wiesenthalnak nem volt szerepe Eichmann elfogásában," The Jerusalem Post, május 18, 1991. Utánnnyomás a Christian Newsban, május 27, 1991, p. 19.
48. Tom Bower in The Times (London), június 14, 1985, p. 14. Idézte G. Posner és J. Ware, Mengele (följebb idézve), pp. 222-223.
49. G. Posner és J. Ware, Mengele (följebb idézve), pp. 222-223.
50. Árulás, Eli M. Rosenbaum, és William Hoffer. Kiadta 1993-ban a St. Martin's Press (New York). kritikáját Jacob Heilbrunn írta a New York Times Book Review-ban, október 10, 1993, p. 9.
51. Idézet helye: L. Lagnado, "Hogyan Simon Wiesenthal...," Forward (New York), szeptember 24, 1993, p. 3.
52. The New York Times Book Review, október 10, 1993, p. 9; Forward (New York), szeptember 24, 1993, p. 3.
53. "Was hat Wiesenthal zu verbergen?," ("Mi rejtegetnivalója van Wiesenthalnak? ") D. National-Zeitung (München), november 11, 1988, p. 4.
54. David Sinai, "Hírek, amelyeket nem hisszük, hogy ön látott" The Jewish Press (Brooklyn, NY), december 23, 1988. Az Israeli újság, a Ha'aretz riportja alapján, december 16, 1988.
55. "Üzenet Simon Wiesenthaltól," Válasz: The Wiesenthal Központ World Report, Tél 1992, p. 11.
56. Charles Ashman és Robert J. Wagman, The Nazi Hunters (New York: Pharos

Books, 1988), p. 286; A. Popkin, "Náci vadász Simon Wiesenthal: 'Információ a legjobb védelmünk'," Washington Jewish Week, október 29, 1987, p. 2.

57. Idézet M. Weber, The Spotlight, október 26, 1981, p. 9.

58. Idézet D. National-Zeitung (München), július 8, 1988, p. 7, és R. Drechsler, Simon Wiesenthal: Dokumentation (Bécs: 1982), p. 199.

Ez annak a cikknek a javított változata, amely először 1989-1990-ben jelent meg a The Journal of Historical Review-ban, (9 évfolyam, 4 szám), 439-452 oldal.

A teljes IHR katalógus 1\$-ért kapható a következő címen:

Institute For Historical Review
Post Office Box 2739
Newport Beach, California 92659

Web cím:

<http://www.ihr.org>

<http://www.suttogo.hu/>